

РОЗДІЛ 1

ТЕПЕР

Ми так дивилися одне на одного. Перш ніж *ти* взяв *ї* все зіпсував.

Чоловік намотує шарф на шию усміхненої жінки, потім нахилиється й цілує її в кінчик носа. Я змушую себе відірвати погляд від вітрини та йду далі. Можливо, ще кілометр-два стануть у пригоді — прочистять мені голову, і я зможу як слід подумати. Вигадати, що робити решту дня. Решту свого життя.

Один квартал, другий. Зупиняюся за десятком людей на переході. Жінка перевіряє час на телефоні, дитина похитується під вагою рюкзака з книжками, бізнесмен у костюмі за п'ять тисяч доларів розводиться в телефон про якусь невдалу угоду.

Він злий. Імовірно, йому потрібна психотерапія. Як і більшості з нас. Як і мені.

Особливо мені.

Дівчина-підлітка курить косяк, пританцьовуючи під музику, що лунає в її навушниках. Хлопець трохи за двадцять у мішкуватих джинсах і футболці вдає, що не відморозив собі дупу.

Єдине, що відрізняє їх від мене, — це те, що їм усім є куди податися.

З іншого боку, я, мабуть, теж здаюся такою. Я добре вмю вдавати, так?

Але незабаром вони будуть удома зі своїми сім'ями, собаками чи відеоіграми, а я й далі тинятимуся тут. Шукатиму щось, хоч і не знаю, що саме. Мені досі вистачає клепки, щоб зрозуміти, що я можу ніколи цього не знайти.

Може, мені слід завести собаку. Це принаймні дало б привід для всіх цих прогулянок. Звичайно, мені доведеться його годувати. Щоранку витягувати себе з ліжка, щоб повести його на вулицю, щоб пес не зіпсував килими. Дарувати йому любов і ласку.

Ковтаю клубок у горлі. Я не здатна ні на що із цього. Особливо на останнє.

Світло змінюється, хвиля людей виривається вперед, і я дозволяю їй нести мене через дорогу. Завертаю на вманя за ріг і за кілька секунд опиняюся серед коричневого каміння. Сповільнюю крок, і в мене, поспішаючи, вривається ще один пішохід. Ще одна людина, якій є куди поспішати.

Вітерець ворушить гілки, і жовті та помаранчеві листочки з дерева гінго падають навколо мене дощем. Ми практично оселилися тут, у Грамерсі-парку, в одній із цих коричневих кам'яниць. З фое, пофарбованим у небесно-блакитний колір, і вікном кабінету, що виходить на місто. Якби ми обрали цей дім, а не квартиру, чи було б усе інакше? Чи вплинув би цей вибір на наше життя? Чи стояв би ти зараз поруч зі мною?

Я дозволяю собі уявити це. Цей район із тих, де люди ростять дітей. Можливо, у нас уже була б дитина. Може, я б узяла відпустку на рік. Можливо, була б уважнішою, помітила б, наскільки насправді в тебе все погано. Якби ти досі був тут, то, мабуть, був би зараз на виїзній грі в Мічигані чи Канаді. Моя практика процвітала б, а не занепадала. Можливо, ми б найняли помічницю по господарству. Можливо... лише можливо.

Знову налітає вітерець, пірнаючи під моє розстебнуте пальто. Стягну його на грудях, тугіше зав'язую пасок. Я вже кілька годин на вулиці, і мені слід іти додому. Але навіщо?

Гойдаються гілки дерев, і свіжий приплив листя ковзає моїми черевиками. Один жовтий листочок заплутується у волоссі. Я простягаю руку, щоб витягнути його, і тут за лічені сантиметри від мене мчить таксі, а потік повітря б'є мене в обличчя. *Чорт*. Я навіть не помітила червоне світло. Я ступаю назад на бордюр і натикаюся на людину за собою, ледь не падаючи.

— Мем? Із вами все гаразд?

Дівчина, якій трохи за двадцять, у тренчі від «Burberry» тримає на руках дворічну дитину в куртці такого ж кольору та з косичками, ще один малюк, примостившись у вінтажному візочку, смоче великий палець.

Хвиля, проблиск того, що могло б бути. Чого вже ніколи не буде через тебе.

Я тягнуся до кишені пальта й потираю свій брелок. *Твій* брелок. Той, що нагадує мені про всі наші надії та мрії. Він заспокоює мене. Настільки, наскільки мене можна заспокоїти в ці дні.

— Мем? — Жінка, про яку я вже забула, підходить на крок ближче. — З вами все гаразд?

Я відводжу погляд, її маленька сім'я надто нагадує мої фантазії, щоб заспокоїтися.

— Усе добре. Дякую.

Я повертаюся тим самим шляхом, що й прийшла, тепер іду швидше. *Тікаю*. Тікаю від чого? Не має значення. Дивлюся вниз на сірий бетон, потім угору на сіре небо. У вітрині магазину моє віддзеркалення — бліде вузьке обличчя, надто великі вилиці, надто велике підборіддя. Порожні очі, колись яскраво-зелені, потьмяніли. Вони теж здаються сірими. Не завадило б мелірування, щоб оживити моє брудно-русяве волосся.

Над дверима сусідньої кав'ярні дзвенить дзвіночок, привертаючи мою увагу. За склом сидить молода пара з несміливими усмішками, тримаючи в руках паперові горнятка з кавою. Я зазираю всередину, стаю в чергу, знову загубившись в анонімності міста.

Кліпаю очима. Я ніколи не була тут, на цьому розі, у цій кав'ярні. Або, може, вона нова. За останній рік світ навколо мене змінився, а я цього не помітила.

Черга просувається вперед, і я дозволяю їй тягнути мене за собою. Ти б зненавидів це місце. Надто яскраве освітлення, гомін тридцяти людей, які розмовляють між собою, шипіння від молока, яке спінює бариста, дзигчання кавомолки. З вас сім баксів за каву.

— Доброго вечора. Що вам? — Жінка з липкою усмішкою та білявим хвостиком надто вже охоче бере в мене замовлення.

— Каву. Чорну, будь ласка. — Я простягаю готівку, беру решту та йду далі чергою, затримуючи погляд на журавлиново-апельсиновій булочці. Намагаюся згадати, чи їла сьогодні.

— Мередіт? Кава, чорна, — лунає голос.

Стягую рукавичку, щоб узяти паперове горнятко, і дозволяю теплу просочитися крізь шкіру, поки вивчаю кімнату в пошуках вільного столика. Є лише один біля входу

в кав'ярню з видом на вулицю. Принаймні мені буде на чому зосередитися. На хідниках юрмляться люди, туристи з пакетами в руках витріщаються на високі будівлі, а місцеві жителі бурчать, коли їм доводиться продиратися крізь них. За лічені хвилини приходять та йдуть сотні людей. Це море невизначеності, обличчя за обличчям, поки всі вони не починають зливатися в одне.

Але потім... спалах впізнавання. Знайоме лице в натовпі.

Я нахилиюся вперед, не звертаючи уваги на те, що стіл упивається мені в ребра, і вдивляюся в чоловіка. Моя рука притискається до грудей, коли впізнавання перетворюється на жах. Серце шалено калатає.

Це не може бути він.

Чи може?

Оливкова шкіра, темна борода, худорлява статура. Він усміхається — губи кривляться, поки він говорить у слухавку. А потім *сміється* так, що аж груди розпирає, коли задирає голову догори, усміхаючись до неба. Цей чоловік не сміявся — *не міг* сміятися. Зрештою, він пережив гірше, ніж я.

Я занадто сильно стискаю горнятко, і кава переливається через краї, обпікаючи руку. Біль пронизує шкіру, і я дивлюся вниз на свою рожеву плоть.

Приємне відчуття. Від болю мене переповнює дивне полегшення.

Це ненормальна реакція. Колись я, мабуть, витрачу години на докладний аналіз цієї реакції. Але зараз... моя увага знову прикута до вікна. *Він* значно цікавіший.

Я підхоплююся зі стільця, викидаю каву, якої ледь торкнулася, у найближчий смітник і за лічені секунди вилітаю крізь рипучі двері. Чоловік простує тротуаром, пірнаючи в просвіти між людьми, тож його легко відстежити. Легко — я кидаюся вперед — іти за ним.

Це схоже на переслідування привида.

От тільки помер не він.

А вони.

Ми застрягли тут. У чистилищі.

Я. І він.

Габріель Райт. Востаннє, коли бачила його, я почувалася майже так само, як тепер. Заціпенілою. Збайдужілою. Невіруючою. *Того вечора.*

Я знову засовую руку в кишеню, тягнуся по твій брелок, щоб відігнати погані спогади. Але наразі немає часу заспокоювати себе, бо я відстаю. Тож я пришвидшуюся, кидаюся навздогін. Габріель повертає за риг, запхавши руки в кишені. Він залишає Грамерсі, прямує на південь, у бік Іст-Віллідж. Ми не єдині, хто простує туди. Іду за трьома жінками з величезними пакетами для покупок, перекинутими через лікті, наче трофеї, які вони несуть із полювання. Туристки. Вони — ідеальне прикриття для мого власного полювання.

Я хочу знати, що він робить, куди йде. Чому він опинився саме *тут*, а найбільше мене цікавить — згадую його обличчя, сміх, усмішку — невже він *справді* щасливий? Достатньо щасливий, щоб сміятися. Відчувати радість після того, що *ти* зробив.

Габріель зупиняється біля газетного кіоску. Вихлюпнувшись із будівлі, тротуар заповнює натовп офісних працівників у костюмах. Уже за сьому. Я блукаю вулицями з полудня. Треба йти додому. Замовити якусь їжу, знайти спосіб провести час...

Але не можу змусити себе піти від *нього*. Притискаю телефон до вуха, щоб закрити обличчя, поки він вивчає тротуар, чекаючи своєї черги. Він підносить руку, розплачується телефоном за пачку сигарет — якась марка в білій упаковці — і ховає її в кишеню.

Мене охоплює бажання підійти ближче. Він, мабуть, не впізнає мене. Ми ніколи не зустрічалися, принаймні формально. Ні. Ми просто пройшли через пекло разом, за кілька кімнат одне від одного.

Ти в одній кімнаті.

Його дружина й дитина в іншій.

Я ковтаю кислоту, що піднімається горлом, — наслідок кави натщесерце й стресу від гонитви тротуаром за чоловіком, від якого мені варто було б триматися подалі.

Габріель затримується біля кіоску ще на мить. Знову всміхається. Теревенить із чоловіком, який стоїть за прилавком.

Я відходжу назад, притуляюся до цегляної будівлі й дістаю крихітний нотатник, у якому веду свій список справ. Я не писала в ньому вже кілька тижнів, а може, й місяців. Немає сенсу в списку справ, коли нічого робити. Але зараз я пишу.

Габріель Райт.

Двічі перевіряю час на телефоні, ніби це дуже важлива інформація, і повертаюся до записів.

Четвер, 19:13.

Іде Східною 15-ю вулицею. Зупиняється біля газетного кіоску на розі.

Курить.

Сміється. Усміхається. Щасливий?

Останнє слово змушує мене завмерти. У ці дні ідея про щастя нагадує байку чи казку. Мрія, частиною якої хоче бути кожна маленька дівчинка, що росте в паскудній родині, але в глибині душі знає, що це лише вигадка.